

een rigtig Ting i sin Tale forleden, og den formulerede han mod Sædvane kort og knapt; han sagde: Lad os være fri for Opforyldning og lad os være fri for Nedrakning! Det var et sandt Ord. Gid hans egne Partifæller vilde lægge sig det paa Sinde! Gid de havde gjort det i den Tid, da Demokratiet regerede her i Landet! — da gjorde de det desværre ikke. Det er et sandt Ord: Ingen Opforyldning og ingen Nedrakning! Men det, der skete fra Regeringspartierne og deres Presses Side ved Ministeriets Rekonstruktion, var en ganske utilbørlig Opforyldning af en enkelt Mand og dermed af dem selv. Det var rimeligt og naturligt, det var berettiget og nødvendigt, at vi pillede lidt ved denne Foryldning og viste, hvilket tarveligt Guldpapir, Guldpapir af den allertarveligste Art det var; ikke Spor af Forbindelse havde det med ægte Guld. Ingen Foryldning og ingen Nedrakning! Det er rigtigt. Jeg har deltaget i det offentlige Liv ikke saa lidt over 30 Aar, og jeg har nogen Erfaring for Nedrakning, det vil sige som Objekt for andres Nedrakning. Jeg er blevet ganske overordentlig rakket ned. Jeg har holdt til det, det er ikke alle, der kan holde til det. Jeg vil gerne skaane Efterfølgerne og i det hele taget det politiske Liv for hele denne systematiske Nedrakning. Naar den højtærede Minister taler imod Nedrakning, kunde han i nogen Maade tænke paa, i hvilken Grad Socialdemokratiets Ledere og Redaktører gennem de sidste Tider er blevet systematisk nedrakkert. Det har heldigvis ikke gjort noget, vi har klaret os, men det Ord om Foryldning og Nedrakning kan vi fuldt ud underskrive. Overfor Venstres Foryldningskampagne med Udenrigsminister Cold til Midtpunkt har vi aldeles ikke sat en Nedrakningskampagne. Venstre foretog under hele Krigstiden en systematisk Nedrakning af den daværende Udenrigsminister, det gik saa vidt, at man beskyldte ham for — der var ikke eet Venstreblad, som tog Afstand derfra —, at han for tyske Penge havde købt en Herregaard i Nordjylland, saa vidt gik man. Hvad man sagde om mig, var ganske utroligt; man fortalte, at jeg var blevet Millionær mange Gange fra den tyske Generalstab o. s. v. — forleden Dag var man ikke langt fra at overfalde mig, fordi jeg var for fattig; saaledes kan det gaa, saaledes skifter det efter Omstændighederne. Har da den højtærede Justitsminister glemt alt dette? Hvordan er Venstrehjerner indrettet? Er de saaledes indrettet, at de

kun kan se een Side af Sagen? Er de uimodtagelige for alt andet? Kender de ikke noget til det Nedrakningsarbejde overfor Udenrigsminister Scavenius, som deres egen Presse gjorde sig skyldig i under Krigen? Har de det paa den Maade? Det er sagt, at det er Barbarers Kendemærke, at de griner, naar der gøres andre Fortræd, men de hyler, naar man rammer dem selv. Barbarer, ukultiverede Mennesker, har ingen anden Fornemmelse end den, at det er til at grine ad, naar andre nedrækkes, men de kan ikke maale andre med samme Maal som sig selv; tilføjes der dem selv Smerte, hyler de op i vilden Sky, som om det er den blodigste Uret, maaske lige efter at de selv har behandlet andre ilde. Det er Mangel paa Kultur, manglende Intelligens, manglende Moral. Det gaar ikke an, at det fortsættes; og Venstre stempler sig selv som et Barbarparti, som et ukultiveret Parti, hvis de tror, de kan vedblive at tillade sig alt, men man kan intet tillade sig overfor dem. Der er her noget af det samme, som jeg omtalte i Gaar, denne mærkværdige Blanding af Anmasselse, af Lyst til at brede sig over det hele og herske og være stor paa det, og saa alligevel ved Siden af en Følelse af Underlegenhed, og derfor gælder det om, naar man skal have et Ministerium, at faa fine Mænd, der kan pynte lidt op. Bonden er god nok her i Landet, Bondestanden er dygtig og god nok, Venstre som Underklasseparti i gamle Dage var godt nok; men det skulde have større Tillid til sig selv. Det er Slavens Kendemærke, det er Slavestandens Kendemærke, at den ikke har Tillid til sig selv, og Ulykken for Underklassen i alle Lande og til alle Tider er, at den snobber, den er misundelig overfor sine egne, det er dens store Ulykke, og derfor foregaar Fremskridtet, Rejsningen af Underklassen til at blive ligestillet med de andre, saa langsomt.

Venstre som det gamle Underklasseparti, Bondepartiet, har lidt derunder. Det blev for en stor Del ødelagt af en Alberti, og nu klamrer de sig til Storkapitalisten, Mangemillionæren Cold. Jeg sammenligner ikke disse to Ting, der er en Gradsforskel, som jeg sagde før, og jeg anerkender Gradsforskelligheder. Direktør Cold har ikke begaaet noget kriminelt, heller ikke noget, der ødelægger hans borgerlige Ære og Anseelse, det har jeg klart udtalt, det er konstateret gennem Bankkommissionens Undersøgelse. Men han har